

4

10 DIES AMB EL MEU AVI

DIA 1:

Em dic Àlex, tinc 15 anys i des de petit m'han agradat les mates i els invents futuristes; quan tenia 8 anys vaig crear una llanterna amb material de casa.

Ara estic inventant una màquina revolucionària, òbviament no ho estic fent jo sol, m'està ajudant el meu avi, es diu Antonio, últimament està una mica cansat però jo crec que és per estar tanta estona a prop d'aparells radioactius. De moment tenim un quart de l'invent.

DIA 4:

Pot ser que l'invent s'espera una mica, perquè el meu avi ha anat a un lloc que no està a prop, per comprar un motor "X2".

DIA 8:

Encara no ha tornat, potser que l'estació estigui tancada o no ho sé, però estic preocupat.

DIA 10:

No vull parlar.

DIA 20:

Odio a tothom! Ningú m'entén, tots diuen que ja ha passat i que no es pot fer res... EL MEU AVI HA MORT! Diuen que va morir el diumenge 10 a les 03:30 a Tortosa.

Acabaré l'invent jo sol i així podré salvar el meu avi.

DIA 21:

Avui ha sigut un dia molt dur, crec que falta una setmana per acabar l'invent.

DIA: 22:

Ja gairebé està...

DIA 27:

Ja he acabat, demà ho provaré, ara aniré a dormir.

DIA 28:

Funciona! Ha estat una passada. Encara no us he dit què és... És una màquina del temps! Amb això podré canviar el que li ha passat al meu avi.

Us explicaré com he provat la màquina.

1: He utilitzat al meu gos, li he posat un rellotge al seu coll i l'he ficat dins de la màquina (que és com una càpsula).

2: Vaig configurar la màquina per tal que el teletransportés un minut al futur. Eren les 15:21 quan vaig prémer el botó per teletransportar-lo.

3: Vaig esperar un minut i quan va passar... Bum! Va aparèixer la màquina amb el meu gos, i quan vaig mirar el rellotge que tenia el meu gos posava les 15:21 i en el meu posava les 15:22.

DIA 29:

No puc esperar més temps, són les deu del matí. Ara viatjaré al passat, al dia 10, espero que funcioni.

DIA 1:

No pot ser, sense voler he posat el dia 1, però no passa res, ara ho arreglo.

DIA 2:

AAAHH! Soc un burro! Gairebé faig que es creï una paradoxa temporal! Us explico: No sé com, vaig ficar que la màquina del temps que em teletransportés només un dia, i quan em vaig teletransportar el meu jo de fa 28 dies quasi em descobreix... Però això no és el pitjor, el pitjor és que ma mare em va veure, i em va dir:

-Hola, Àlex, t'has canviat la roba?

-Eh... Sí, i crec que me n'he d'anar a...

-Mama!- va cridar l'Àlex d'aquell dia.

-Qui deu ser? es va preguntar ma mare.

-Un amic!- li vaig dir- ja m'encarrego jo!

Ma mare se'n va anar, però s'acostava l'Àlex del dia 2.

Ràpidament, vaig sortir d'aquella sala, i vaig anar cap a la màquina del temps; aquesta vegada sí, vaig posar el dia 10, però abans...

-Àlex?- va dir el meu avi- què fas aquí?

-Avi...- li vaig dir mentre corria amb els braços oberts per donar-li una bona abraçada. Però quan li vaig donar l'abraçada es notava preocupat. Vaig pensar en dir-li que no anés a Tortosa, però quan estava a punt de dir-li vaig recordar aquest moment, en el dia 2 el meu avi em va dir:

-Que estrany, juraria que ja t'havia vist...

Així que me'n vaig anar corrents.

DIA 4:

Per fi, no estic al dia 10 perquè vull vigilar el meu avi mentre està a Tortosa. Avui l'he seguit i he notat que tenia una maleta... Se suposava que només havia de comprar una cosa.

DIA

5:

Un dels millors i pitjors dies de la meua vida. Ahir em vaig colar a "l'hotel" que el meu avi s'havia instal·lat, però quan vaig entrar vaig veure que era un hospital, què feia el meu avi en un hospital?

Quan vaig entrar em va preguntar una persona que qui era.

-Àlex Martínez- li vaig dir.

-Ah, vens a buscar a Antonio Martínez?

-Sí...?

-Acompanya'm.

Em va portar a l'habitació 192, va obrir la porta i...

-Avi?- vaig dir quan vaig veure al meu avi a una llitera.

-Àlex, què fas aquí?!- em va preguntar.

-NO! Tu què fas aquí!? Em recordo que en aquest dies no estaves, i jo estava preocupat!

-Com que... Àlex, ets del futur?!

-Sí, sóc jo del dia 29.

-Ha funcionat! No m'he de preocupar... Puc morir en pau...

-NO! Què estàs dient?! No vull que moris, no una altra vegada- li vaig dir plorant- Per què no m'ho havies dit!?

-Perquè no volia veure't plorant, com ara. Tinc un problema incurable, em queda poc temps- Va dir el meu avi una mica llangrimós- però saps què, anem-nos-en d'aquí, anem a passar aquests cinc dies que em queden de vida jugant i passant-ho bé.

-D'acord- li vaig respondre amb un somriure.

Aquell dia ens vam quedar allí a dormir.

DIA 8:

No he escrit durant aquests dies perquè m'ho he passat molt bé amb el meu avi, però ja s'apropa el dia 10...

DIA 9:

El meu avi i jo vam anar a sopar a un restaurant de primera classe. El meu avi és el millor! Però després de sopar vam anar a l'hospital perquè el meu avi no es trobava bé...

DIA 10:

Són la una de la matinada, falten dos hores, despertaré al meu avi...

DIA 11:

El meu avi ja ha mort, però tinc molt per a contar-vos. Quan vaig despertar al meu avi ell em va dir:

-Què passa?

-Res... Només que... vaig dir mentre començava a plorar.

-Àlex, no ploris, ja és l'hora, oi?

-Sí, avi, però puc salvar-te, puc anar al futur i buscar una cura per això!

-No, Àlex, jo sempre he volgut morir així, amb el meu millor amic de la infància.

-Què vols dir?

-Ets tu, en el passat, el tu del futur anava a visitar-me, així que promet-me un cosa, quan mori has de venir a visitar-me a l'any 1971.

-Ho prometo- vaig dir plorant.

-No ploris, estimar a vegades és deixar anar.

-T'estimo, avi.

-Jo també.

Pip, pip, piip, piiiip... (Va sonar la màquina del cor).

DIA 30:

He tornat al meu temps i em sento millor. El meu avi tenia raó, estimar és deixar anar; i sí, és dolorós, però el que importa són els dies que hem passat junts.

DIA 31:

He anat a visitar al meu avi de 1972, però això és per un altre diari.

